

Verificînd în şedinţa de judecată probele administrate şi cercetate de prima instanţă, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii lor, instanţa de apel a ajuns la concluzia că acestea demonstrează vinovăţia lui V.Nicolaev în săvîrşirea infracţiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit.f) Cod penal, fiind bazată pe declaraţiile părţii vătămate A.Iftodi, a martorului T.Gheorghiev şi actele cauzei - procesele-verbale de recunoaştere a persoanei după fotografie din 12.03.2014, de confruntare dintre partea vătămată şi inculpat din 18.03.2014, de percheziţie corporală a inculpatului din 13.03.2014, conţinutul cărora confirmă faptul săvîrşirii de către acesta a infracţiunii de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane cu cauzarea de daune în proporţii considerabile.

Instanţa de apel a conchis că argumentele inculpatului, precum că vina lui nu şi-a găsit confirmare în prima instanţă, nu pot fi reţinute, deoarece vinovăţia acestuia a fost dovedită pe deplin prin declaraţiile părţii vătămate, care a indicat că anume V.Nicolaev i-a sustras bunurile, după săvîrşirea infracţiunii ultima s-a adresat imediat la poliţie şi l-a recunoscut pe acesta după fotografie.

La fel, instanţa de apel a menţionat că nu poate fi reţinut nici argumentul inculpatului, precum că la momentul comiterii infracţiunii el se afla la barul din str.Pădurii 18 A, mun.Chişinău, deoarece aceste declaraţii vin în contradicţie cu probele acumulate în cadrul cauze penale, şi anume descifrările convorbirilor telefonice, potrivit cărora inculpatul pe parcursul zilei de 03.03.2014 circula prin oraş, dintr-un sector în altul, ceea ce denotă faptul că acesta se deplasa cu un mijloc de transport. Totodată, conform aceleiaşi descifrări s-a stabilit că utilizatorul acestui telefon, suna utilizatorul cu numărul de telefon nr.068880050, care conform materialelor cauzei îi aparţine lui S.Nicolaev, mama inculpatului, astfel acest fapt vine în contradicţie cu versiunea inculpatului, precum că telefonul mobil ridicat de la dînsul în timpul percheziţiei, aparţinea prietenei sale – O.Afanasieva.

De asemenea, potrivit procesului-verbal de reţinere, s-a stabilit că inculpatul a fost reţinut la 13.03.2014, ora 10.00, iar O.Afanasieva - în aceiaşi zi, la ora 22.50 min. Mai mult ca atît, conform procesului-verbal de percheziţie la V.Nicolaev a fost depistat telefonul mobil de model „Samsung GT-1200M” cu IMEI- 356410055051974, care conform caracteristicilor tehnice conţine doar o singură cartelă SIM, iar conform procesului-verbal de reţinere a lui O.Afanasieva, în rezultatul percheziţiei corporale, la aceasta a fost depistat telefonul mobil de model „Samsung” fără număr de IMEI, cu două cartele SIM.

Astfel, instanţa de apel a conchis că intenţia inculpatului de a duce în eroare instanţele de judecată este combătută prin şirul de probe enumerate mai sus, ce coroborează între ele şi careva divergenţe între declaraţiile părţii vătămate A.Iftodi, a martorului T.Gheorghiev, cît şi materialele cauzei, nu au fost reţinute.

În ce priveşte pedeapsa aplicată inculpatului, instanţa de apel a conchis că este una legală, la aplicarea căreia prima instanţă a ţinut cont de persoana inculpatului, de circumstanţele care agravează sau atenuază pedeapsa, efectele lor prevăzute de art.7, 61, 76 Cod penal, stabilindu-i acestuia o pedeapsă în limitele sancţiunii normei penale în baza căreia a fost recunoscut vinovat, care va duce la corijarea şi reeducarea inculpatului.

5. Împotriva hotărîrilor judecătoreşti menţionate a declarat recurs ordinar inculpatul care, fără a invoca vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, cu referire la circumstanţele de fapt ale cauzei, solicită casarea acestora,

rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de el, sentința a fost bazată pe presupuneri și probe neverificate, cum ar fi declarațiile părții vătămate, a martorilor acuzării, precum și procesul-verbal de recunoaștere după fotografie, invocând repetat aceleași motive ca și în apel, descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu actele cauzei și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care solicită respingerea recursului ca fiind neîntemeiat, Colegiul penal consideră că recursul urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală hotărârile judecătorești pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanța de fond și de apel în cazurile stipulate în acest articol.

Astfel, inculpatul, în recursul declarat nu a invocat vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, dar din conținutul acestuia reiese că dînsul solicită să fie achitat, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de el, temei prevăzut la pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Colegiul conchide că acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de către recurent.

Astfel, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Instanțele de fond, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, și anume: declarațiile părții vătămate A.Iftodi, a martorului T.Gheorghiev, cît și materialele cauzei - procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie din 12.03.2014, de confruntare între partea vătămată A.Iftodi și inculpat, de reținere și percheziție corporală a lui V.Nicolaev din 13.03.2014, descifrările convorbirilor telefonice de pe numărul de IMEI 35641005505197 din 25.02.2014, specificate detaliat atît în sentință și decizia instanței de apel, cît și la pct.4 al prezentei decizii. Toate aceste probe au fost verificate sub aspectul pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, conform cărora s-a constatat faptul că V.Nicolaev a săvârșit infracțiunea imputată, fapt ce face ca concluzia despre condamnarea lui în baza art.187 alin.(2) lit.f) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

Prezența în acțiunile inculpatului atît a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cît și a celor care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni, a fost demonstrată prin materialele cauzei acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor judecătorești.

Astfel, instanțele de fond just au apreciat critic declarațiile inculpatului, potrivit cărora acesta a negat comiterea celor incriminate și întemeiat au concluzionat asupra săvârșirii de către el a sustragerii în mod deschis de la partea vătămată A.Iftodi a bunurilor în valoare totală de 1700 lei, cauzîndu-i acesteia o daună materială considerabilă.

Argumentul recurentului, precum că instanțele de fond la pronunțarea hotărârii lor au luat în considerație doar declarațiile părții vătămate și a martorului

T.Gheorghiev, sînt neîntemeiate, deoarece se combat prin probele cercetate și verificate în instanțele de judecată. Totodată, instanța de recurs atestă că aceste argumente au fost deja obiect de examinare în instanța de apel, care corect a conchis că prin declarațiile părții vătămate și martorului menționat se confirmă vinovăția inculpatului în cele incriminate.

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că nu este vinovat de comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat, sînt neîntemeiate și contravin materialelor din dosar, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea sa, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția lui în săvîrșirea infracțiunii imputate.

La aplicarea pedepsei inculpatului, instanțele au ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, de persoana inculpatului, care anterior a fost condamnat, de circumstanțele atenuante și agravante ale cauzei, aplicîndu-i acestuia o pedeapsă echitabilă, în strictă conformitate cu norma penală în baza căreia a fost condamnat.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiturile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

În acest context, Colegiul conchide că nu există temeii legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de inculpatul V.Nicolaev, și, potrivit legii, se impune respingerea recursului ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrilor atacate.

7. Prin urmare, în conformitate cu prevederile art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de inculpatul Nicolaev Valentin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2014, în propria lui cauză penală, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 09 iunie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun